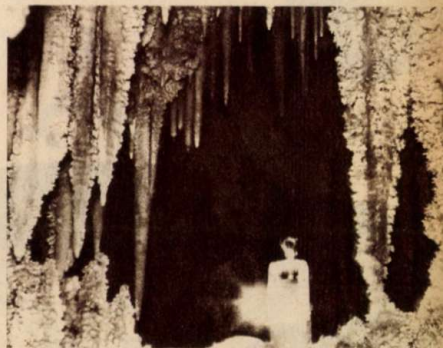

Cseppkőoszlop a felső barlangban

Az „Aranykalitka” (Násfai Béla felvételei)

BŰVÁR PŰT

A „VÖRÖS-TENGERHEZ”

1968 Húsvétján, kora hajnalban nyelte el barlangászbúvár expedíciónkat a Bódvaszilas melletti Ostromos-hegy. Az egykori vasbánya táróján haladtunk egyre beljebb, egy hatalmas barlangteremig vagy inkább mélybenyúló hasadékig, amelyet egykor belső meddőhányónak használtak. Rövidesen előkerültek a kötelek, s megkezdtük a leereszkedést.

Felszereléseinket a barlangot felfedező Vám- és Pénzügyőrség barlangászai, valamint klubunk — a Ferencvárosi Természetbarát SK — barlangkutató szakosztályának tagjai cipelték.

Húsz méteres ereszkedés után érkeztünk a sziklaboltozatok között titokzatosan bujkáló első tóhoz. Utána hosszabb cipekedés következett a „Kistó” melletti, nehezen átmászható sziklabordáig. A „Kistó” és a terem felső csücskében megbúvó „Aranykalitka” között van a legszebb látnivaló: a csepegő víz által formált „Négylyukú-kút”, hatalmas cseppkőzászlók, apró, de annál ritkább és érdekesebb ferde cseppkövek. Az „Aranykalitka” áttört cseppkőrácsán túljutva újabb, ha-

talmas teremben haladtunk, és a „Páholyt” megkerülve leereszkedtünk a „Koráll-falon”. Elérkeztünk kutatási célunkhoz, a második tóhoz.

A barlangkutatók előzőleg már átkutatták a terem minden zegét-zugát, de mindenütt falba ütköztek. Egyedül az aljában csillogó tó rejthette a továbbjutás titkát.

Kikötöttük a kötélhágcst, vizre eresztettük a kis gumicsónakot, mert a függőleges, sötét visszahajló falakkal határolt tavon csak így vethettük meg a lábunkat.

A beöltözésre csak fent volt hely, így azután teljes felszereléssel kezdtük meg a lemásztást. Elsőnek Maróthy László ereszkedett le a mélybe. Utána következtem én. A kötélletra azonban kilendült s attól kezdve csak karjaim tartották testem és 30 kilós felszerelésem súlyát. Már ameddig tartották. Arra sem volt időm, hogy felkiáltssak, érett gyümölcsként zuhantam a vízben imbolygó gumicsónakra.

A kristálytisza vízben Maróthy minden mozdulata kitűnően látszott. Sziluettje egyre mélyebbre távolodott. De hiába vizsgálódtam a 15 méteres mélyben s a falak mentén, se-

hol sem talált átjárót. Utána Vörös János indult keresésre. Neki több szerencséje volt. Jó 25 méterre lehetett, amikor éreztem, kötele meglazult, visszaindult. Hosszú percek múltán az opálössá vált vízben földerengett feje és kézilámpájának fénye.

Átértem — köpte ki csutoráját. Hatalmas, levegős terem.

Végül én indultam neki a mélynek. Mire átértem ferde hasadéktermet pásztázott a fényugár. A jobb oldali lejtőt és a mennyezetet dús cseppkő alapzatok borították. Tiszták, és melegek voltak színeik, szépségüket csak fokozta az az érzés, hogy először siklott rajtuk végig emberi tekintet...

A kanyar után megpillantottam a terem végét. Hőféhenre buggyant, 10—15 méteren leömlő cseppkőzuhatót pillantottam meg. Az egészre ráömlött a tűzvörös cseppkőtengeter. Mindjárt nevet is adtam a vörös csodának: „Vörös-tenger”. Hísz valóban olyan egzotikusnak tűnt, mint amilyen a korallszirtes, trópusi, bűvárcsalogató tenger lehet.

NÁSFAY BÉLA